

biografia

Santi Massaguer, pal de paller del periodisme

**Va deixar tot un llegat de cultura periodística
i un considerable nombre de *deixebles***

Definir Santi Massaguer no és una tasca fàcil: es pot parlar d'en Santi com a persona, amic, periodista, amant del debat, analista polític, palafrugellenc fins a la medul·la... No seria just analitzar només una d'aquestes facetes, perquè ell ho era tot en un. I així el recordem els que hi vam treballar a prop. Va marxar d'aquest món el 26 d'abril passat, després d'una llarga malaltia contra la qual va lluitar amb totes les seves forces i fins a l'últim moment.

PURI ABARCA > TEXT

PACO DALMAU > FOTOS

Santi Massaguer va morir amb 62 anys, i 45 d'aquests els va dedicar al periodisme, treballant-hi de ple o compaginant-lo amb la seva feina de banquer a les oficines de "la Caixa". Va ser, en paraules del seu gran amic Evarist Puig, «el pal de paller de l'Escola Literària de Palafrugell», denominació creada pel periodista i polític Carles Sentís, amb el qual Massaguer va col·laborar durant anys. Fundador d'Edicions Baix Empordà, amb Joaquim Turró, Marià Júdez i Paco Dalmau, de la seva ment i també de la seva mà van sorgir projectes que encara perduren, com la publicació *Crònica d'un Any*, que el 2012, encara en vida seva, va complir 30 anys. Massaguer va aconseguir donar un nou impuls a la *Revista de Pa-*

lafrugell, de la qual va ser director des del 2007 fins al seu últim alè, i va tenir la satisfacció de celebrar-ne els 50 anys. Va destacar també com a defensor del lector d'*El Punt* (2001-2005), diari al qual va estar vinculat des dels seus inicis, l'any 1979.

Massaguer va sentir sempre dintre seu l'esperit de periodista, al marge de la seva feina «oficial», i aquesta passió el va portar a embrancar-se en la vida cultural, social i política de Palafrugell

**>> La Revista de Palafrugell
va representar molt
per a Santi Massaguer.**

Fill de lampista que va sortir periodista

Santi Massaguer va néixer a Palafrugell l'any 1950. El seu pare era lampista, però ell va preferir estudiar tècniques mercantils d'alt nivell i va entrar a treballar a "la Caixa" (s'hi va jubilar, de director, a l'oficina de Begur). Com a treballador de l'entitat ja mostrava el seu tarannà: coneixia tots els clients i les seves circumstàncies personals, de manera que, més que un intercanvi financer, en Santi establia amb ells una relació d'amistat. Van ser molts els que el van trobar a faltar quan es va jubilar de manera anticipada, a causa de la seva malaltia. Però

en Santi va sentir sempre dintre seu l'esperit de periodista, al marge de la seva feina «oficial», i aquesta passió el va portar a embrancar-se en la vida cultural, social i política de la Vila, mitjançant el que més li agradava fer: escriure'n. Al llarg de la seva vida periodística, sempre va comptar, com ell mateix destacava, amb el suport moral i animós de la seva dona, la Isabel, i, més endavant, de les seves filles, Marta i Nuri. L'any 1968 va entrar com a aprenent de l'ofici a la *Revista de Palafrugell*, llavors dirigida per Josep Guilló. Allà va aprendre a escriure amb estil periodístic, a investigar i a fer i desfer sobre tot el que envoltava una publicació. Eren anys durs per als periodistes. El franquisme els barrava moltes portes, però ell i els seus companys ho van capejar com van poder i no van deixar mai d'intentar explicar el que calia, amb el màxim de transparència que podien i amb un llenguatge directe.

La seva activitat periodística no es va aturar en la revista: va fer de corresponsal per a *El Correo Catalán*, el *Tele/Expres*, *l'Avui*, *El Periódico*, *Presència*, la *Revista de Girona*, per a l'actual *Diari de Girona* quan era *Los Sitios*, i per a la *Proa* de Palamós. Va participar en l'etapa fundacional del diari *El Punt* (creat el 1979) i va establir-ne (conjuntament amb Josep Bofill Blanch) la primera corresponsalia a Palafrugell. Posteriorment, en va ser membre del consell editorial (fins a la seva mort), columnista i defensor del lector.

Dinamitzador cultural com era, durant els anys setanta va participar, juntament amb l'historiador Josep Badia Homs i Francesc Alsius (impulsor de la revista, de la Fundació Pla i de tantes altres iniciatives palafrugellenques), en la constitució de la Biblioteca Josep Pla, en coordinació amb el mateix escriptor.

Revista de Palafrugell, la nineta dels seus ulls

«La Revista sempre ha funcionat autònomament dels poders fàctics (...). La nostra divisa és mantenir la independència, però, en canvi, no volem sentir a parlar de neutralitat. Ens agrada mullar-nos i prendre compromís amb els afers de la Vila», explicava Massaguer, amb motiu del 50è aniversari de la *Revista de Palafrugell*.

>> *Santi Massaguer.*

Aquesta publicació va representar molt per a Santi Massaguer. Hi va ser quan les coses anaven maldades, gairebé des del principi (va ser fundada el 1962) i va acabar la seva existència sent-ne el director (des del 2007). No se'n va desvincular mai, i fins i tot va estar-ne pendent durant els catorze anys en què la revista va deixar de publicar-se: hi creia fermament. Recollir el «batec» de Palafrugell i fer una publicació

Recollir el «batec» de Palafrugell i fer una publicació clarament periodística van ser sempre els seus objectius al capdavant de la Revista de Palafrugell

clarament periodística van ser sempre els seus objectius. En Santi va ser l'impulsor del llibre *Revista de Palafrugell 1962-2012*, editat amb motiu del 50è aniversari de la publicació. Només la mort li va poder impedir que continués posant sobre la taula projectes de millora de la revista que tant li havia donat i a la qual tant s'havia dedicat.

Demòcrata, catalanista i amic de crear debat

Massaguer no era favorable a expressar opinions polítiques partidistes. Ell tenia les seves opinions i convenciments, però mai no va mostrar una tendència definida, excepte pel que fa a la defensa radical de la democràcia i del catalanisme com a eixos principals de la convivència i de l'exercici del periodisme. Era partidari de transmetre sense

>> A dalt, Santi Massaguer amb Carles Sentís. A baix, l'alcalde Frederic Suñer i Casadevall.

embuts el que passava al seu voltant, fos positiu o negatiu per a un partit o un altre. No era neutralitat: era realitat, veracitat, honestat i transparència. La meta consistia a informar el lector amb la màxima objectivitat possible, aixequés les butllofes que aixequés.

El seu interès i gran coneixement de la política el van portar a coordinar i escriure, l'any 1999, el llibre *20 anys de democràcia a Can Bech, crònica política de Palafrugell (1979-1999)* (Can Bech és la casa consistorial i el nom actual del butlletí municipal). El llibre és una crònica exhaustiva i detallada de tot el que va passar en aquells anys de tanta importància per a la consolidació de la democràcia en els municipis.

Malgrat no prendre partit per cap banda, en Santi tenia un gran interès pels esdeveniments polítics i la seva evolució, i li agradava crear debat, quant més millor. Creia que era una bona forma de despullar les intencions polítiques i presentar-les davant

Era partidari de transmetre sense embuts el que passava al seu voltant, fos positiu o negatiu per a un partit o un altre

del ciutadà perquè n'opinés. Feina rigorosa, defensa de la llibertat d'opinió i d'expressió, i tot un mostrari de conviccions fermes formaven part de la professionalitat de Massaguer.

El tarannà de mà estesa

Santi Massaguer era, abans que res, persona, amic. Els que van tenir la sort de tenir-lo a prop no podran oblidar mai la seva generositat i bondat en moments de necessitat. Es va carregar a l'esquena més d'un problema aliè, simplement perquè sentia que ho havia de fer, per la gran humanitat que l'impregnava. I sempre trobava una solució per als mals moments dels altres. La paraula «impossible» no figurava en el seu vocabulari i, així, va guiar personalment moltes persones en diferents facetes de la vida. No gosava deixar mai de banda ningú. De la seva mà, van sorgir alguns dels lletraferits més destacats actualment a la vila, fins i tot alguns que mai no s'haurien plantejat buidar en un paper les seves opinions i que s'hi van atrevir empesos per ell. Segurament per això, els seus seguidors s'han fet el ferm propòsit de mantenir vius els projectes i la llavor conreada per Santi Massaguer. Un exemple d'empenta i ànim que ell mateix justificava amb aquestes paraules: «A la vida és positiu tenir somnis que eleven l'esperit i ens fan ser persistents en les nostres legítimes ambicions».

Puri Abarca és periodista.